

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ἑκουρυσίου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατημ. 50.
Ἀμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλένων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι Ἐναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ · ΕΚΔΟΤΗΣ · ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου δὲλ' αὶ συνδρα-
μαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην ἰουλιουαίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμούδου ἐπιθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 46ος

Ἀθήναι, 4 Νοεμβρίου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 49

Ἡ ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Ἰωσήφ ἦταν γεμάτος χαρά. Ἡ μητέρα του θριάμβευε καὶ ἡ Ἐμορφία, ὅποτε πήγαινε στὴ μητέρα τοῦ γιατροῦ, κοίταζε μὲ προσοχὴ τὰ ἐπιπλα τῆς γιὰ νὰ ἀγοράσῃ ὅμοια ὅταν θὰ ξοφλοῦσε τὸ χρέος στὸν τοκογλύφο.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ὁ ἐρημωμένος πατρικὸς μύλος σκεπαζόταν σιγά-σιγά μὲ ξηριόχορτα καὶ ἔμοιαζε σὰν γέρο ὑπηρέτη ποὺ τὸν ἔχουν περιφρονήσει καὶ ποὺ μὲ τὴν ἀθλία δόξη του μαρτυρεῖ γιὰ τὴν ἀχαριστία τῶν ἀφεντικῶν του καὶ φαινόταν σὰν νὰ ἔλεγε μέσα του: «Καὶ ὅμως, ἐγὼ δούλεψα γι' αὐτοὺς ἔλη μου τὴ ζωὴ!» Ἡ κυρὰ Ἀναστασία ἤθελε νὰ τὸν πουλήσουν ἀμέσως γιὰ τὸς ἦταν πιά ἀχρηστος, μὰ ὁ μόνος ἀγοραστής ποὺ παρουσιάστηκε ἦταν ὁ τοκογλύφος ποὺ δὲν προσέφερε οὔτε τὰ μισὰ ἀπ' ὅσα ἄξιζε τὸ αἰκόπεδο. Τοῦτο δὲν συνέφερε στὸν Ἰωσήφ ποὺ λογάριάζε νὰ ξοφλήσῃ τὸ χρέος του μὲ τὰ χρήματα ποὺ θὰ ἔπαιρνε πουλώντας τὸ μύλο.

Ὁ μικρὸς Πέτρος ἀγαποῦσε πολὺ τὸν παλιὸ μύλο, τώρα μάλιστα ποὺ ὁ τροχὸς του δὲν γύριζε πιά καὶ τὸν ἀ-

φηναν νὰ πηγαίνῃ κοντὰ καὶ συχνὰ παρακαλοῦσε τὴ Μαριά νὰ τὸν πηγαίνῃ ἐκεῖ. Μιὰ μέρα ποὺ ὄλο τὸ πρωῒνὸ εἶχε καθήσει φρόνιμος, τὸν ἔφερε ἡ Μαριά στὸν παλιὸ μύλο νὰ

φαρέψῃ ἀπ' αὐτὰ τὰ ὄρατα φαράκια τοῦ ποταμοῦ (δὲν εἶχε ὡς τώρα καταφέρει νὰ πιάσῃ κανένα, μὰ πάντα εἶχε τὴν ἐλπίδα εἶναι στὸ τέλος θὰ τοσάκωνε ἕνα) κι' ἐκεῖ ποὺ κοίταζε τὸ ποτάμι φώναξε μ' ἔκπληξη:

— ὦ, θεῖα Μαριά, γιὰ κοίταζε πόσο νερὸ ἔχει τὸ ποτάμι σήμερα! Ποιὸς τὸ ἔρριξε τόσο πολὺ νερὸ;

Ἡ Μαριά ἀπόρησε κι' αὐτὴ. Ἦξερε πῶς τὸ ποτάμι εἶχε πάντα λίγο νερὸ ποὺ ἔτρεχε ἤσυχα ἀνάμεσα στὶς δυὸ ἀρκετὰ ψηλὰς ὄχθες του καὶ τώρα ἔβλεπε πῶς τὸ νερὸ εἶχε ἀνεβεῖ ὡς ἐπάνω.

— Καὶ τί θολὸ ποὺ εἶναι τὸ νερὸ, εἶπε πάλι ὁ Πετράκης. Οὔτε τὰ φαράκια φαίνονται πιά, οὔτε τὰ χαλικάκια. Μιὰ ἀηδία εἶναι. Γιατί εἶναι ἔτσι, θεῖα Μαριά;

Ἡ Μαριά δὲν ἤξερε νὰ πῇ τὸ γιατί. Πρώτη φορά ἔβλεπε κι' αὐτὴ ἕνα τέτοιο πράγμα. Τὸ ποταμάκι πλημμύριζε κάθε χρόνο τὴν ἀνοιξή ποὺ ἔλυωναν τὰ χιόνια καὶ τὸ νερὸ ἀνέβαινε πότε περισσότερο καὶ πότε λιγότερο ἀνάλογα μὲ τὰ χιόνια ποὺ εἶχαν πέσει τὸ χειμῶνα καὶ μὲ τὴ ζέστη ποὺ εἶχε πιάσει, μὰ καὶ οἱ μεγαλύτερες πλημμύρες ἀπ' ὅσες θυμόταν δὲν ἔμοιαζαν σὲ ἔτι ἔβλεπε τούτῃ τὴ στιγμὴ μπροστὰ τῆς. Καὶ τότε ἤρθε στὸ μυαλό τῆς μιὰ ἱστορία γιὰ τὸ μεγάλο ποτάμι, ποὺ τοῦτο τὸ μικρὸ ποτάμι τοῦ μύλου

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἄκου τὸ ραδιόφωνο ποὺ παίζει τὸ ἀγαπημένο μου τραγουδάκι: Δαλαλά!

ήταν παρακλάδι του είχε δηλαδή ακούσει άλλοτε ότι πριν από τριάντα χρόνια είχε πλημμυρίσει εκείνο το μεγάλο ποτάμι και προξένησε φρικτές καταστροφές. Την κυρίευσε μεγάλη ανησυχία και αποφάσισε να πάει στο νέο μύλο να ιδεί τί γινόταν εκεί. Μά ο νέος μύλος έπεφτε κάπως μακριά, στην άλλη άκρη του χωριού και ο Πετράκης περπατούσε πολύ άργά, ώστε αν τον έπαιρνε μαζί της δεν θα πρόφτανε να γυρίσει άρκετά γρήγορα για να έτοιμάσει το βραδυό φαγητό του άρροφύλακα. Πήρε λοιπόν το παιδί από το χέρι και είπε:

— Έλα, Πετράκη μου, πάμε να φύγουμε. Βλέπεις πώς είναι αδύνατο να φανείσες σήμερα, το νερό είναι πολύ θολό και τα ψάρια δεν φαίνονται. Πάμε να παίξες με τα παιδιά του πεταλωτή.

Ο Πετράκης την άκουσε πρόθυμα, γιατί του άρεσε πολύ να χτυπάει μ' ένα μικρό σφυράκι ένα κομμάτι σίδερο επάνω στ' άμμόνι και γι' αυτό πάντοτε πήγαινε μ' ευχαρίστηση στο πεταλωτή.

Για άτυχία τους όμως η κυρά Χρισταίνα είχε φύγει όταν έφθασαν και η Μαριά αναγκάστηκε να μείνει εκεί, προσέχοντας τα παιδιά. Όταν γύρισε πίσω η κυρά Χρισταίνα ήταν πιά άρκετά προχωρημένη ή ώρα και η Μαριά έπρεπε να φροντίσει για το φαγητό κι' έτσι δεν μπόρεσε να πάει στον καινούργιο μύλο.

Όταν έφτασε ο κυρ-Πέτρος στο σπίτι η Μαριά του είπε τις άνησυχίες της.

— Δεν έρχομαι απ' αυτό το μέρος, είπε εκείνος, αλλά μου φάνηκε πως πέρα στο βουνό δ καταρράκτης βούιζε σήμερα περισσότερο' τον άκουγα όπως τότε που ήμουνα νέος που η άκοή μου δεν ήταν βαρειά όπως τώρα. Άς φάμε γρήγορα, κόρη μου. Θα παρακαλέσουμε τη κυρά Χρισταίνα να προσέχει το παιδί όσο να πάμε έμας να ιδούμε. Ωστόσο δεν υπάρχει φόβος. Είκοσιεφτά χρόνια τώρα είμαι άρροφύλακας στο Πανχωρί και ποτέ το ποτάμι δεν έκανε ζημιές.

Όπωςόποτε μύλο που έλεγε πως δεν είναι φόβος, ο κυρ-Πέτρος έτριγγε με μεγάλη βία το φαγητό του για να τελειώσει γρήγορα και σε λίγο σηκώθηκε από το τραπέζι και είπε στη Μαριά:

— Θα πάω ν' άφήσω το παιδί στην κυρά Χρισταίνα και θα τραβήξω εμπρός. Έσο περπατάς γρηγορώτερα από μένα και με φθάνεις.

Είχε τραβήξει το μάνταλο της πόρτας, μά πριν προφτάσει να την

άνοιξη για να βγεί, κάποιος άλλος που έρχόταν απέξω την έσπρωξε με φόρα και ο Πάνος, ο δημηρέτης του μύλου, μπήκε μέσα κατακίτρινος. Τα ρούχα του έταζαν και τα μαλλιά του κεφαλιού του ήταν κολλημένα στο μέτωπό του.

— Άχ, κύρ-Πέτρο μου, φώναξε, τί συφορά! Πάει ο μύλος... τον πήρε το ποτάμι... ο άφέντης χτύπησε, τον φέρνουν πληγωμένον. Η κυρά Άναστασία είναι σαν τρελή... Άχ αυτά τα ποτάμια δεν είναι να τα άμπιστεύεται κανείς. Το νερό μπήκε τόσο γρήγορα που μόλις προφτάσαμε να γλυτώσουμε... έλοι γίναμε μούσκεμα. Έτρεξα να σάς ειδοποιήσω και θα γυρίσω πάλι να κοιτάξουμε να σώσουμε τι μπόρουμε.

Ο κυρ-Πέτρος είχε γίνει άσπρος από την ταραχή του. Έτρεμε σύγκορμος και έλεγε με φωνή που μόλις άκουγόταν: « Άχ, Θεέ μου, Θεέ μου, πάει πιά, χαθήκαμε!»

Και η Μαριά ήταν κατάχλωμη αλλά δεν έτρεμε. Γέμιζε ένα ποτήρι και το πρόσφερε στον κυρ Πέτρο λέγοντας:

— Πιείτε αυτό, πατέρα, θα σας κάνη καλό. Έχετε ανάγκη από θάρρος, τώρα περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Πηγαίνετε το παιδί ως της κυρά-Χρισταίνας και προχωρήστε να συναντήσετε την Έμορφία. Θα της κάνη καλό να σας δει. Έγώ θα μείνω εδώ να έτοιμάσω ρούχα και σκεπάσματα. Ά, άλήθεια! Στείλε το μεγάλο παιδί της κυρά Χρήσταινας να φωνάξει το γιατρό, Άκούσατε που μάς είπε ο Πάνος, πως ο Ίωσήφ είναι πληγωμένος;

Ο κυρ Πέτρος υπάκουσε σαν παιδί. Στα μέσα του δρόμου συνάντησε τη θλιβερή συνοδεία. Τόν Ίωσήφ τον κουβαλούσαν σε φορετό με το κεφάλι δεμένο και τα μάτια κλειστά, σχεδόν άναίσθητο. Τόσο ξαφνικά είχε ξεσπάσει η πλημμύρα, ώστε όλα τα κτίρια που ήταν κοντά στο μεγάλο ποτάμι παρασύρθηκαν από το φοβερό ρεύμα και τα συντρίμματά τους κατακυλώντας μαζί με τα άφρισμένα κύματα ήρθαν κι' έπεσαν σαν βόμβες επάνω στο μύλο του δυστυχισμένου Ίωσήφ και άκριτως επάνω στο μόνο τοίχο του παλιού μύλου που δεν είχε γκρεμιστεί. Δεν μπόρεσε ν' άνθξει πολύ και πέφτοντας παρέσυρε έλο το κτίριο. Ο Ίωσήφ προσπάθησε να σώσει τίποτε από τα έπιπλά του, μά χτυπήθηκε στο κεφάλι από μια κασέλα που την είχε πάρει το ρεύμα κι' έπεσε άναίσθητος μέσα στο νερό. Με κόπο και κινδύνους τον έσωσαν από το

πνίξιμο, μά έχει σπάσει το πόδι του και το χέρι του κι' έχει και μια μεγάλη πληγή στο κεφάλι του. Η Έμορφία έκλαιγε άπαρηγόρητα και μόλις είδε τον πατέρα της, έπεσε στην άγκαλιά του με σπαρακτικές φωνές. Η κυρά Άναστασία αναπερπατούσε κοντά στο φορετό γιου της άλύγιστη σαν άγαλμα και μονολογούσε σιγανά με σφιγμένα δόντια: «Τέτοιο μύλο να χάσουμε! Άχ, τέτοιον ώραϊο μύλο!»

Έπιτέλους έφτασαν στο σπίτι. Η Μαριά είχε έτοιμάσει κιάλας κρεβάτι για τόν πληγωμένον, στεγνά φορέματα για τις δυο γυναίκες και από μια γυναίκα που είχε μικρά παιδιά είχε δανεισθεί ρουχαλάκια για τα δυο μικρά. Πήρε την Έμορφία, την άλλαξε, την έντυσε με στεγνά ρούχα και της έδωσε να καταλάβη πως τα κλάμματα δεν άφελουν σε τίποτε. Άφησε βύστρα τη δυστυχισμένη μωλωνού σε δυο καλές γειτόνισσες να τη φροντίζουν κι' εκείνην κι' έφερε την Έμορφία κοντά στον άντρα της. Έκείνη τη στιγμή έφθασε και ο γιατρός και η Μαριά στάθηκε κοντά του να τόν βοηθήσει, πνίγοντας τόν πόνο της και προσπαθώντας να συγκρατήσει ελι της την ψυχραιμία και το θάρρος της.

(Άκολουθεί) ΘΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΗΣ ΒΕΟΧΗΣ

ΣΤΟ ΠΕΡΒΟΛΙ...

Στο περβόλι, τραλαλά, Τρέχουμε σαν τα ζαγάρια, Και το γέλιο μας κυλά, Πάν' στα πράσινα χορτάκια,

Καλημέρα, τραλαλά, Λέμε στ' άνθινα βελούδα, Σε τραντάφυλλο άπαλό Και στην άσπρη πεταλούδα.

Στο σχολήκι, — πώ, πώ, πώ, — Δεν του λέμε καλημέρα, — Σκούληκα δεν σ' άγαπά Άίντε τράβα παραπέρα...

Ο σαλιγκάρος βαθειά Κρύβει τα δυο κέρατά του. Μυρμηγκιών σωστή όρμαθιά Βγαίνει από την τρύπα κάτου.

Μιά ψαλίδα!.. Πά, πά, πά, Και μάς πάνει μια τρεμούλα! Μά η μανούλα τη χτυπά Στο γερό με την παντοφλά...

— Τσίου, τσίου τσίου... ένα τόσο δά Σπουρητάκι από τόν κλώνο Μπρός στα πόδια μου πηδά, Σκόβω—μά δεν τό τσακάνω!

Στο περβόλι, τραλαλά, Έχουν όλα τόση γλύκα! Και μια μέρα τη χαρά Μέσα κει κουμμένη βρήκα...

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΑΚΙΑ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

Ήρθαν όπως κάθε χρόνο την ίδια εποχή και γέμισαν τη γειτονιά με τις φωνιές τους, τα κελαϊδήματά τους, τη χαρωπή τους φλυαρία, τη βουή τους. Πλημμύρισε ζωή ο δρόμος, μια άνοιξιότικη πνοή ξεχούθηκε ένα γύρω, κεφάλια πρόβαλαν απ' τα παράθυρα: Τι είναι; τί είναι;

— Είναι τα χελιδονάκια του χειμώνα, τα παιδιά που πάνε στο σχολείο. Όπως κι' εκείνα, έτσι κι' αυτά, είναι ντυμένα στα δόλωμαυρα, μ' ένα άσπρο λεκέ μονάχα: όπως κι' εκείνα, έτσι κι' αυτά είναι ξένοιαστα, τιτιβίζουν πρόσχαρα στο φωτεινό πρωινό, μαζεύονται, στέκονται σε μια μεριά κι' ύστερα δίνουν ένα φτερούρισμα ξαφνικό και χάνονται.

Κι' όπως κάθε άνοιξη περιμένω άτυπόμωνα να ξαναϊδώ τα χελιδονία που έχουν στημένη τη φωλιά τους στο δίπλανο μπαλκόνι, έτσι κάθε φθινόπωρο περιμένω να ιδώ πάλι τα παιδιά που έχουν το τακτικό τους πέρασμα για το σχολείο μπροστά απ' το σπίτι μου. Και κάθε χρόνο δυσκολεύομαι να τα γνωρίσω. Είναι τα ίδια παιδιά και όμως είναι άλλα. Το καλοκαίρι που πέρασε τους άφησε το χρυσάφι του στο πρόσωπό τους, μά ο νέος χρόνος που τα βαρύνει παραπάνω, έβαλε στην όψη τους μια νέα σφραγίδα. Η περσινή μπεμπέκα με τα ξανθά σγουρά και τα παχουλά γαμπάκια, έχει γίνει φέτος ένα φρόνιμο κοριτσάκι με σφιχτές πλεξίδες και κλειστή ποδιά. Το περσινό αγόρι με το ξεκλειδωτο κορμί και τ' άτίθασσα μαλλιά, είναι φέτος ένας ώριτος έφηβος με καλοδεμένο σώμα και σοβαρή ματιά. Το βήμα τους άλλάζει, η φωνή τους άλλάζει, κι' οι όμιλίες τους είναι κι' αυτές άλλοιώτικες.

Καταλαβαίνω από την όψη τους εκείνα που περνούν για τελευταία πιά χρονιά το γνώριμο αυτόν δρόμο. Το βήμα τους έχει έναν άλλο αέρα, η όμιλία τους έναν άλλο τόνο, πιά θετικό, πιά σοβαρό, στα μάτια τους είναι ζωγραφισμένη η συναίσθηση της εθύνης του έαυτού τους. Κοιτάζουν τούς μικρότερους με συγκράτηση, μά και με κάποια νοσταλγία.

Μά πιά πολύ γουστάρω και περισσότερο συγκινούμαι με τα καινούργια, τα πρωτόφαντα χελιδονάκια. Είν' τα παιδιά που πρωτοπηγαίνουν φέτος στο σχολείο. Όλα είναι καινούργια επάνω τους: καινούργια παπούτσια, καινούργιες ποδιτσες,

καινούργιες σάκκες, άλλες δερμάτινες άγορασμένες από μεγάλα μαγαζιά, άλλες πάνινες ραμμένες από την ίδια τη μητέρα, μά όλες κοιταγμένες με την ίδια φροντίδα, γεμισμένες με τα ίδια βιβλία, και με την ίδια φέτα το ψωμί με το γλυκό, τυλιγμένα προσεκτικά και χωμένη στο βάθος.

Κι' όπως τα μικρά χελιδονάκια τις πρώτες μέρες δεν ξεθαρραβούνται να πετάξουν μοναχά τους, έτσι και τούτα τα ξεπεταρούδια περνούν το δρόμο για το σχολείο πιασμένα σφιχτά σφιχτά από το χέρι του μπαμπά τους ή της δημηρέτριας, ή της μεγάλης άδελφής. Στα μάτια τους έχουν μια δειλασμένη έκφραση, την έκφραση του τρόμου μπρός στο μεγάλο άγνωστο, τα κρατούν όμως δρθάνοιχτα, περιέργα να ιδούν, να νουήσουν όλα αυτά τα καινούργια και τα πρωτογνώριστα που είναι γύρω τους. Κι'

πως τα μικρά χελιδονάκια, έτσι κι' αυτά σιγά-σιγά παίρνουν θάρρος, κρατούν το χέρι λιγώτερο σφιχτά, σε λίγο το αφήνουν δλότελα και σε μερικές βδομάδες έρχονται μόνα τους πέρα με τα γειτονόπουλα και τα μάτια τους φαίνονται σαν να γνωρίστηκαν με το μεγάλο άγνωστο και να μην τό φοβούνται πιά.

Και τώρα θα τα βλέπω κάθε μέρα να περνάνε, τα μικρά μαζί με τα μεγάλα, άλλα γελαστά και άλλα σοβαρά, μά όλα γεμάτα νεϊάτα και ζωή τα χελιδονάκια του χειμώνα που πλημμυρίζουν τη γειτονιά με τη χαρμόσυνη βουή τους και τα κελαϊδήματά τους, ως το καλοκαίρι που θα σκορπίσουν και θα χαθούν από τη μια μέρα στην άλλη. Και τότε βουβαίνεται ο δρόμος και η μεγάλη φωλιά έρημώνεται και τότε έρχεται για μάς ο άληθινός χειμώνας.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

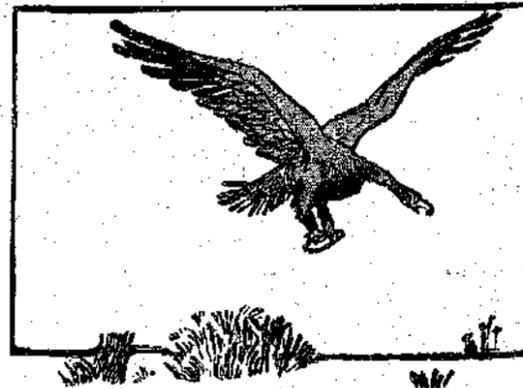
ΡΟΔΟΠΗ Η ΠΑΛΙΑ ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

5.

Πέρασε κανένας χρόνος. Η Ροδόπη ήταν ετύχησμένη. Το μόνο που τη λυπούσε ήταν που δεν ήξερε αν ζούσαν ή πέθαναν η γιαγιά της κι' ο παπούς, ούτε τί έκανε ο γέρο φίλος της Αϊσώπος. Μόνο για τόν καλό Ίαθμο τόν πρώτο της κύριο, μάθαινε από τόν Ξάνθο πως ήταν καλά.

Μια μέρα, που έκανε πολλή ζέστη, πήγε με τάλλα κορίτσια του σπιτιού να λουσθή σ' ένα παραπόταμο του Νείλου που ήταν εκεί κοντά.

Γδύθηκε με τις άλλες, άφησε τα ρούχα της και τα σανδάλια της στην άκροποταμιά, έπεσε στο νερό κι' άρχισε τα παιχνίδια. Τι ώραία που ήταν! Κολυμπώντας στο δροσερό νερό, δεν αισθανόταν καθόλου τη ζέστη, κι' όταν στεκόταν για να ξεκουράζεται έβλεπε το τοπίο με τα παρξάνα δέντρα— φοι-

νικιές τάλεγαν—κι' από πάνω τόν καταγάλανο ουρανό που δεν είχε ούτ' ένα συννεφάκι.

Μόνο πουλιά φαίνονταν σ' αυτόν τόν ουρανό, πουλιά μεγάλα, που έκαναν γύρους εκεί ψηλά, πάνω από το κεφάλι της Ροδόπης— άετοί, γεράκια κι' άλλα άρπακτικά. Άξαφνα, ένας άετός χαμήλωσε, κατέβηκε όρμητικά ως την άκροποταμιά, άρπαξε με τα νύχια του έν' από τα σανδάλια της Ροδόπης κι' άνέβηκε πάλι ψηλά.

— Το σανδάλι μου! το σανδάλι μου! φώναξε άμέσως η Ροδόπη, βγαίνοντας από το νερό και κόνοντας διάφορες χειρονομίες, σα νάθελε να φοβίση τόν άετο και να τόν κάνει ν' άφήση το σανδάλι της.

Άλλά ο άετός, φυσικά, δεν φοβήθηκε και, με το σανδάλι στα νύχια του, μάκρυνε, μάκρυνε γοργοπετώντας ως που χάθηκε στον δρίζοντα.

— Πάει το σαντάλι μου! άρχισε να κλαίη η Ροδόπη. Πού το πάει τώρα; τί θα το κάνη; πού θα τάφηση; "Αχ, μόνο εγώ δεν θα το ξαναϊδώ!

— Του φάνταζε πού ήταν κόκκινο και χρυσοκέντητο, της έλεγαν οι άλλες. "Ε, μὴν κλαίς! Ο πατέρας μας θα σου κάμη άλλα σαντάλια ωραιότερα.

Η Ροδόπη γύρισε στο σπίτι μονοσάνδαλη κι' απαρηγόρητη. Κι' όμως ήταν γοαφτό να ξαναϊδή και το σαντάλι πού της άραπε ο άιτός.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια από το προηγούμενο—

— Θα μάθης τους νόμους, τόσο ώστε να μπορείς να διευθύνης την περιουσία σου όταν εγώ θα λείψω απ' αυτό τον κόσμο, και θα χρειασθῆ να δημιουργήσης στερεούς δεσμούς με εκείνους πού τραβάνε να γίνουν στο μέλλον οι πρώτοι της αγοράς. Και πάνω απ' όλα πρέπει να μαζέψης δση περισσότερη μπουρξί απὸ τῆ σοφία αὐτῆ πού βρίσκεται στὰ βιβλία και πού τῆ μαθαίνει κανείς με τὸ σάγονι στὰ χέρια, καρφωμένος ώρες, μέρες στὴν καρέκλα του. Τίποτε δὲν ἀξίζει, Χάρβεϋ, δσο αὐτὸ τὸ νόμισμα και κάθε μέρα ἡ ἀξία του ἀνεβαίνει ὄλο και πιδ ψηλά στὸν τόπο μας.

— Όλα αὐτὰ δὲν μού γουστάρουν διόλου, εἶπε ὁ Χάρβεϋ. Τέσσερα χρόνια στὸ κολλέγιο! Μοῦ φαίνεται πὸς θάτανε καλύτερα τὸ κόττερο και τὸ ράντσο.

— Μὴ στενοχωριέσαι, γιέ μου, εἶπε ὁ Τσέϋν. Πιστεύω, πὸς θὰ τοποθετήσης τὸ κεφάλαιό σου στὴν ἐπιχείρηση πού θὰ σοῦ φέρη τὸ περισσότερο μέρισμα και πὸς ὅταν θὰ ἔρθη καιρὸς να τὸ πάρης στὰ χέρια σου, δὲν θὰ τὸ βρῆς ἐλαττωμένο στὸ ἐλάχιστο. Σκέψου και δός μου τὴν ἀπάντηση αὔριο τὸ πρωί. "Ελα τώρα πάμε γρήγορα. Θ' ἀργήσουμε γιὰ τὸ φαγητό.

Μιὰ και ἡ συζήτηση πού ἔκαμε με τὸν πατέρα του ἠτανε ἀπηρησική, ὁ Χάρβεϋ ἔκρινε ἐντελῶς περικτὸ να πῆ τίποτε γι' αὐτὴν στὴ μητέρα του και ὁ Τσέϋν φυσικά σκέφθηκε τὰ ἴδια πράγμα. Μὰ ἡ κυρία Τσέϋν κάτι κατάλαβε κι' ἔνοιωσε τὴ ζήλεια να τὴν κυριεύη. Τὸ ἀγόρι της πού ὡς τώρα ἦταν κολλημένο στὰ φουστάνια της εἶχε χαθεῖ, και στὴ θέση του βρισκόταν τώρα ἕνας ἔφηβος, με ἀυστηρὰ χαρακτηριστικά, παράδοξα συμπηλός, και πού προτιμοσε να μιλή με τὸν πατέρα του παρά με τὴν ἴδια. Κατάλαβε πὸς

εἶχαν μιλήσει γιὰ ὑποθέσεις, γιὰ πράγματα πού ἦταν ἔξω ἀπὸ τὴ σφαῖρα τῆ δικῆ της. Κι' ἂν εἶχε και μερικὲς ἀμφιβολίες ἐδεδαιώθηκε ἀπόλυτα ὅταν ὁ Τσέϋν, πού εἶχε πάει στὴ Βοστώνη, της ἔφερε γυρίζοντας ἕνα καινούργιο δαχτυλίδι με διαμάντια.

— Τί συνωμοσία κάνατε ἐσείς οι δυὸ ἄντρες μεταξύ σας; ἔκανε μ' ἕνα

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τὸ ὄρατο καρναγιάση ζωγραφίζει ἡ Φούλα! Μ' ἄμα βοήθησε και με τὴ γλώσσα της, θὰ γίνη ἀκόμη καλύτερος!

Ἐνεκρινώθη ἀπὸ τὸ Δοξασμένο Ἀκρωτήρι

μελαγχολικὸ χαμόγελο, καθὼς ἔπαιζε τὸ δαχτυλίδι της στὸ φῶς.

— Κουβεντιάσαμε — δὲν κάναμε τίποτε ἄλλο παρά να κουβεντιάσουμε. Ὁ Χάρβεϋ εἶναι ἕνα παιδί πού δὲν παίρνει ἀπὸ πολλὰς περιστροφές.

Κι' ἀλήθεια δὲν ἔπαιρνε. Εἶχε κλείσει μιὰ συμφωνία γιὰ λογαριασμό του. Οἱ σιδηρόδρομοι, ἐξήγησε σοβαρὰ στὸν πατέρα του, δὲν τὸν ἐνδιέφεραν καθόλου και ἄλλο τόσο τὰ μεταλεία και τὰ δάση. "Αν ποθοῦσε

κάτι ἢ φυχή του αὐτὸ ἦταν τὰ καινούργια καράβια πού εἶχε ἀγοράσει τώρα τελευταία ὁ πατέρας του. "Αν τοῦ ὑπόσχοιταν να τὸν βάλουν μέσα στὴν ἐπιχείρηση αὐτὴν σ' ἕνα ὀρισμένο χρονικὸ διάστημα, τότε ὑπόσχοταν κι' αὐτὸς ἀπὸ μέρους του πὸς θὰ ἔδειχνε και φρονιμάδα και ἐπιμέλεια στὰ γράμματα τὰ τέσσερα ἢ πέντε χρόνια πού θὰ τὸν κρατοῦσαν στὸ κολλέγιο. Τὸ καλοκαίρι, πού θὰ εἶχαν διακοπές, θὰ τοῦ ἐπέτρεπαν να μπῆ στὰ μυστικά και στὶς λεπτομέρειες τῆς δουλειᾶς, ἀπὸ τὸ πιδ ἐμπιστευτικά ἔγγραφα πού βρισκονταν φυλαγμένα μέσα στὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ πατέρα του, ὡς τὸ ρυμουλκὸ πού βρισκόταν ἀγκυροβολημένο στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο.

— Ἡ ὑπόθεση εἶναι τελειωμένη, εἶπε ὁ Τσέϋν. Ὅσοι να βγῆς ἀπὸ τὸ κολλέγιο θὰ ἔχης ἀλλάξει δέκα φορὲς γνώμη, αὐτὸ εἶναι σίγουρο, ἀλλὰ ἂν δὲν ἔσπερας τὰ λογικά ὄρα και δὲν τὰ κάνης σὰλάτα ὡς τὴν ἡμέρα ἐκείνη, μόλις θὰ κλείσης τὰ εικοσιτρία σου χρόνια, θὰ σοῦ παραδώσω τὴ δουλειὰ στὰ χέρια. Τί λές, Χάρβεϋ, εἶσαι σύμφωνος;

— "Όχι και τόσο. Δὲν ἀξίζει να μοιράζεται κανείς στὰ δυὸ μιὰ δουλειὰ πού ἔχει μπεῖ κιόλας σὲ δρόμο. Ὑπάρχουν ἀπέξω μας πολλοὶ ἀνταγωνιστὲς και ὁ Ντίσκο λέει πὸς οἱ ἄνθρωποι πού ἔχουν τὸ ἴδιο αἷμα μέσα τους πρέπει να κάνουν μαζί και τὶς δουλειές τους. "Αλλῆ γνώμη ἀπὸ τὴν δικὴ του μες στὸ πλοῖο δὲν ὑπάρχει. Γι' αὐτὸ, λέει, πετυχαίνει πάντοτε στὸ ψάρεμμα. Ἐέρεις, πατέρα, τὸ Ἐδῶ Ἐἴμασι φεύγει πάλι τὴ Δευτέρα γιὰ τὰ νησιά Τζώρτζ. Δὲν μένουν και πολλὸ στὴ στεριά, δὲν νομίζεις;

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἐκεῖνο πού νομίζω εἶναι πὸς εἶναι ὄρα να φεύγουμε κι' ἐμεῖς. "Αφσα τὶς δουλειές μου να πηγαίνουν μόνες τους και καιρὸς εἶναι να τὶς ξαναπαίξω στὰ χέρια μου. Ὡστόσο με πολὺ μου λύπη τὸ κάνω. Εἶχα πάνω ἀπὸ εἴκοσι χρόνια να περάσω τέτοιες διακοπές.

— Δὲν μπορούμε να φύγουμε δίχως να ξεπροβοδίσουμε τὸν Ντίσκο, εἶπε ὁ Χάρβεϋ και τὴ Δευτέρα εἶναι τὸ Μεγάλον Μνημόσυνο. "Ας μένουμε τουλάχιστον ὡς τότε.

— Τί εἶναι πάλι αὐτὸ τὸ Μνημόσυνο; ἄκουσα να γίνεται λόγος γι' αὐτὸ, εἶπε ὁ Τσέϋν ἀναποφάσιτος.

Κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν εἶχε καιμιὰ δικάση να χάση τὶς ὥρατες ἡμέρες

πὸν περνοῦσε τόσο πολὺ εὐχάριστα.

— Να σοῦ πῶ, ἀπ' ἔτι κρίνω μοῦ φαίνεται σὰν μιὰ γιορτὴ πού ἀπαγγέλλουν και τραγουδοῦν γιὰ τὰ διασκεδάζον τους παραθεριστὲς. Ὁ Ντίσκο δὲν πολυνοιάζεται και τόσο γιὰ τὶ κάνουν ἕναν ἔρανο γιὰ τὶς χῆρες και τὰ ὄρφανα τῶν ναυτικῶν κι' αὐτὸ δὲν τοῦ ἀρέσει, ὁ Ντίσκο δὲν θέλει να ἔχη δασοληφίες με κανέναν. Δὲν τὸ παρατήρησες αὐτὸ;

— Ναί. Ὅπωςδῆποτε. Εἶναι λοιπὸν μιὰ γιορτὴ φιλανθρωπικὴ να ποῦμε.

— Εἶναι ἡ καλοκαιρινὴ γιορτὴ. Διαβάζουν δυνατὰ τὰ δνόματα τῶν ναυτικῶν πού πνίγηκαν ἢ χάθηκαν ἀπὸ τὴν τελευταία φορὰ πού ξανάγηνε ἡ γιορτὴ, βγάζουν λόγους, ἀπαγγέλλουν ποιήματα, να, αὐτὸ κάνουν. Καθὼς λέει ὁ Ντίσκο τὰ ἀληθινὰ Μεγάλον Μνημόσυνο γίνεται τὴν ἀνοιξη. Τότε τὸ κάνει ἡ ἐκκλησία και δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ παραθεριστὲς.

— Κατάλαβα, εἶπε ὁ Τσέϋν. Λοιπὸν, θὰ μένουμε γιὰ τὴ γιορτὴ και τὸ βράδυ θὰ φύγουμε.

— Μοῦ φαίνεται πὸς θὰ πεταχθῶ ὡς τοῦ Ντίσκο γιὰ να τὸν καταφέρω να μαζέψῃ ὄλο τὸ πλήρωμα και να τὸ φέρῃ στὴ γιορτὴ πριν βάλουνε πανιά. Θὰ σταθῶ, φυσικά, κι' ἐγὼ μαζί τους.

— Μπᾶ, ἀλήθεια, εἶσαι πρέπει; ἔκανε ὁ Τσέϋν. Ἐγὼ, βλέπεις, δὲν εἶμαι παρά ἕνας ἀπλὸς παραθεριστὴς, ἐσὺ ἔσαι.

— Ἐνας φαρὰς τῆς Νέας Γῆς! ἕνας γνήσιος φαρὰς τῆς Νέας Γῆς! φώναξε ὁ Χάρβεϋ πηδώντας στὸ τράμ. πού περνοῦσε ἀπὸ μπροστὰ τους.

Και ὁ Τσέϋν συνέχισε τὸ δρόμο του, πλάθοντας χρυσὰ ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον.

Ὁ Ντίσκο οὔτε ἤθελε ν' ἀκούσῃ αὐτὲς τὶς λεγόμενες φιλανθρωπικὲς ἐορτές, μὰ ὁ Χάρβεϋ τοῦ δήλωσε πὸς θὰ τοῦ χαλοῦσε ἔλη τὴν εὐχαρίστηση ἂν δὲν ἐρχόταν στὴ συγκέντρωση μαζί με ὄλο τὸ πλήρωμα τοῦ Ἐδῶ Ἐἴμασι. "Ἐτσι ὁ Ντίσκο γιὰ να μὴν τοῦ χαλάσῃ τὸ χατήρι τοῦ ὑποσχεθῆκε πὸς δὲν θὰ λείψῃ μολονότι κατὰ τὴ γνώμη του — κι' ἂν ἔσφαλε λιγάκι μιὰ φορὰ αὐτὸ δὲ σήμαινε πὸς δὲν ἦταν πάντοτε σωστὴ ἡ γνώμη του — (ἐδῶ ὁ ἀθλιὸς ὁ Ντᾶν ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ στόμα γιὰ να μὴ γελάσῃ) μολονότι λοιπὸν κατὰ τὴ γνώμη τῆ δικῆ του

αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ ζητιανιὲς ἔρχονταν τὴν ἀξιοπρέπεια τῶν ναυτικῶν.

Ὁ Τσέϋν ἤξερε ἀπὸ μακροχρόνια πείρα πὸς θὰ γινόταν αὐτὴ ἡ γιορτὴ μὰ οἱ δημόσιες συγκεντρώσεις ἔδιναν ἀφορμὴ στὸ μυαλό του να δουλέψῃ. Εἶδε τὰ τράμ να καταβαίνουν πρὸς τὴν παραλία μέσα στὸ ζεστὸ πρωινό, γεμάτα με γυναῖκες ντυμένες με ἀνοικτόχρωμα καλοκαιρινὰ φορέματα και με ἄνδρες με χλωμά πρόσωπα και με σκληρὰ ψαθάκια βγαλμένους ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς Βοστώνης. Εἶδε τὰ ποδήλατα σωρὸ ἀπέξω ἀπ' τὸ ταχυδρομεῖο. Εἶδε τὸ πολυάσχολο πῆγαγε-ἔλα τῶν ὀργανωτῶν τῆς γιορτῆς πού καλημερίζονταν και συγκαίρονταν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Εἶδε και τὸν ὀδοκαθαριστὴ πού με τὸ πιδ ἐπίσημο ὕφος του ἔπλενε μ' ἕνα λαστιχένιο σωλήνα τὰ πεζοδρόμια.

— Τί λές, Κωνστάνς; ρώτησε ἔξαφνικά. Δὲν σοῦ φαίνεται σὰ να βρισκόμαστε στὸ Σίηλ;

(Ακολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΨΕΩΔΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Ο ΜΙΚΡΟΣ

Ὁ Βικτωρ Οδγῶ, ὁ μεγαλύτερος ποιητὴς τῆς Γαλλίας, τὰ εἶχε με τὸν αὐτοκράτορα Ναπολέοντα τὸν Γ', ἀνηψιὸ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ἀλλὰ ἔχει βέβαια και τὸ ἴδιο μεγάλο... Ὁ Οδγῶ μάλιστα τὸν δνόμασε, και ἀντίθεση, «Ναπολέων ὁ Μικρὸς», και μ' αὐτὸ τὸν τίτλο ἔγραψε ἐναντίον του κι' ἕνα δλάκερο βιβλίον, πού τοῦ στοίχισε καταδίωξη κι' ἔξορία στὴ νῆσο Ἰερσέη.

Γιὰ να γράψῃ αὐτὸ τὸ βιβλίον, ὁ Οδγῶ ἔδωκε ἕνα μπουκάλι μελάνι. Κι' ἀφοῦ τελείωσε, κόλλησε στὸ ἄδειο μπουκάλι ἕν' ἄσπρο χαρτί κι' ἔγραψε ἀπάνω:

«Απ' αὐτὸ τὸ μπουκάλι βγῆκε ὁ Ναπολέων ὁ Μικρὸς». Ἀλλὰ γαλλικά, ἡ φράση αὐτὴ ἀποτελεῖ ἕνα ὄρατο δίστιχο:

De cette bouteille sortit
Napoléon le Petit.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Δυὸ καλοὶ φίλοι

Ἐνεκρινώθη ἀπὸ τὸν Νηρέα

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστούν τη συνδρομή τους να τη στείλουν το γρηγορότερο. 'Ας έχουν όλοι όνειρους, ότι οι συνδρομητές είναι ο μόνος μου πόρος' ή καθυστέρηση επομένως δυσκολίες πολύ το έργο μου που απαιτεί όχι μόνο μεγάλους κόπους, αλλά και μεγάλα έξοδα.

νηση ή 'Οδηγός κοστίζει 7 δραχμές με τα ταχυδρομικά.) Δευκτήριον Καρέλιαν (οι λύσεις σου δεκτές) Ταυρομάχον (διαύθυνον, έλλαξα τον κομμάτι σου θα διαδώσω με τη σειρά του) Δωδωναίων (έλαβα και τα δυό σου γράμματα και ο' εχαριστώ' δυστυχώς οι γεισιογραφίες σου δεν είναι δημοσιεύσιμες γιατί έχουν κακοσχεδιασθή' έλλοτε να χρησιμοποιήσες καλύτερο χαρτί' ο συνδρομητής που με ρωτάς δεν έχει ψευδώνυμο) Ριχάρδον Λοντόκαρδον (οι λύσεις δεκτές) 'Ονειροπόλον του Ταυρέτου (ταράδια έστειλα)' Αποστολον Θεοδώρου κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 30 'Οκτωβρίου θάπαντήσω από έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΚΕΙΑ του 289ου Διαγωνισμού Λόγων. Αι λύσεις του παλαιού τούτου δεκταί μέχρι της 4 'Ιανουαρίου.

591. Δογματικώς Λεξιγράφος

— Τι λαίμαρξ άκάθαρτος
— Έν' αυτός. Κωστόκη;
— "Ω, ένα μάντι μυθικό
— Είπες τώρα, Τάκη.

Μικρά Καλλιτέχνις

592. Στοιχειόγραφος

Με το τά, κάποιον ποτάμι,
Με το πλ, σε ξεπαγιάζει,
Με το μλ, φαίτηρς μοιάζει,
Θαύματα πλοορεί να κέρη.

Μύρτα Φλόρη

593. Αναγραμματισμός

Είμαι βουνό, άν κατορθώσης
Για μία στιγμή να με διπλώσης,
Θά γίνει τί;
— Ένα χαρτί.

'Ελληνοπούλα

594. Δημιόδες Αίγιμα

Κλείσε' τά μάτια σου
Και δές με!

'Ισις

595. 'Εξέγωνον

***
***
***
***
***
***
***

'Οριζοντίως έν τών άνω κατά σειράν: Υίός του Νόε, γενναίος, άνόητος, ένας από τους 7, επίθετον του Χριστού, κλωστή, βασιλικός τίτλος. Και καθέτος τά ίδια.

Μικρά Καλλιτέχνις

596. Συλλαβικός Ρόμβος

— — —
— — —
— — —
— — —

Κάθε παύλα είναι μία σύλλαβή. 'Οριζοντίως και καθέτος αναγινώσκονται: Φωνήν, ναντινόν άποσπασμα, άρχαίος βασιλεύς, πόλις της 'Ισπανίας, άνω γυνμία.

Μικρά Καλλιτέχνις

597. Πτερωτόν γράμμα

Αί κάτωθι ζητούμενοι λέξεις έχουν από έν γράμμα κοινόν, τό πτερωτόν, τό όποίον άπαντά πρότερον εις την πρώτην, δεύτερον εις την δεύτεραν, τρίτον εις την τρίτην κλπ.

Χωλός ποιητής— πατρις άρχαίου φιλοσόφου— βασιλεύς τών Μήδων— άρχαίος φιλόσοφος— όρος της γραφής.

Δεσ' 'Ομπλιγκαντό

598. 'Ελλιποσύμφωνον έν διτλήσ

'Αεροστιχίδος

Τά άρχικά και τά δεύτερα γράμματα τών κάτωθι ζητούμενων λέξεων, άποτελούν έλλιποσύμφωνον του τύπου:

* * * * *

του όποίου ζητείται ή άνάγνωσις.

'Αρχαίος δούλος, 'Ελλην μαθηματικός, ή γλυκύτερα από τας τέσσαρας, εις έκ της 'Αγ. Τριάδος.

Δεσ' 'Ομπλιγκαντό

599. Μικτόν

μ-εο-μ-εο

Μικρά Καλλιτέχνις

600. Γρήφος

'Ελλάς

S ο Κίνα Σ Κίνα

'Ελλάς

Μικρά Καλλιτέχνις

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Αουήσεων του φύλλ. 34

409. Διονύσιος (δύο, νησί, δε)— 410. Ράσον πράσον.— 411. Τάφρος—άφρος.— 412. 'Η φρατιά.

413. Σ Ν Ν Σ Σ

Ο Ο Ο Ο Ο Ο
Σ Δ Λ Δ Δ Ρ
Η Ω Ο Η Η Ο Α Α
Ν Ρ Μ Ρ Φ
Ο Ο Ο Σ Η

414-418. Διά του Θ: 'Θράνος, 'Θόλος, 'Θός, 'Θάμα, 'Θύμα.— 419. ΚΡΟΝΟΣ

(Κ-όπος, Ρ-αφή, 'Ο-πιον, Ν-όσος, 'Ο-μηςος, Σ-ών).— 420. ΤΩΡΑ ΣΤΑ ΓΕΡΑΜΑΤΑ ΜΑΘΕ ΓΕΡΟ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

(ΤΩρίτ, ΡΑμά, ΣΤΑγόν, ΓΕλων, ΡΑνίς, ΜΑνη, ΤΑρας, ΜΑζα, ΘΕσπις, ΓΕλα, ΡΟλος, ΓΡΑΜμή, ΜΑνος, ΤΑ-λας).— 421. ΑΜΦΙΤΡΙΤΗ— ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ (ΡΑΜά, ΣΕΜΕλη, ΤυΦΑίς, 'Α-μιΕΝη, ΚαΤΑνη, ΠΕΡΓος, 'ΟοΙΡις, ΚασΤΟρία, ΚοΗΣσα).— 422. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε! (ν έν ικ ηκ, ας μ' έν, 'Αζόρ, ε, ε')

423. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

424. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

425. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

426. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

427. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

428. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

429. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

430. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

431. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

432. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

433. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

434. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

435. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

436. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

437. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

438. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

439. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

440. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

441. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

442. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

443. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

444. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

445. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

446. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

447. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

448. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

449. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

450. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

451. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

452. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

453. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

454. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

455. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

456. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

457. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

458. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

459. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

460. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

461. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

462. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

463. Νενίκη-κάς με, Ναζωραίε!

[Αθ'—542]

Εισβάλλον από τρίτον έτος μου, σε όλους 'Εστέλλω θερμούς χειραπομόδες, συνεχίζοντας ανταλλαγής Μ. Μυστικών, καρτών και άλληλογραφίας στην (Αθ—401).

'Οπαδός 'Αμερικανισμού

[Αθ'—543]

Τρικλοποδιές! 'Απλή Ζωή= Κασιγόνη, Ζακωνθυνούλα= Καριανοπούλου, Δουκαδιτόπουλο= Κατηγράφης, Τρελλός 'Αεροπόρος= Κόγκας. Δωδωναίος

[Αθ'—544]

Λευκή Καρέλια, χρόνια πολλά. Εδώδια Ρόδου

[Αθ'—545]

Αιτίδες, τι γίνεται; Καθήκτα; χαιρ-Αιτισμός στην γραμματικά. Ναυτάκι, μήπως Βολιώτης; 'Αλληλογραφούμε; Δίσις άνω. 'Οπαδός 'Αμερικανισμού

[Αθ'—546]

Συμφωνία, να τά χιλιάδες... 'Ανταλλάσσομα τετραδιάκια;; Στείλα μέσον εξαδάφου σου. Τάφος

[Αθ'—547]

Αζιαντέ, χάριμα. Θέλεις τετραδιάκι μου; Ποιά διευθύνσις σου; 'Αντί 'Ιδμ

[Αθ'—548]

'Κατάσκοποι' «'Εβδμη Συντροφία», Σίφουνα, 'Ισις, δημοσιεύεται «Πέντα-βλο»!—Προσάχη! δαδύνοση!

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

Σπευσίπου, 51, 'Αθήνα, (1)

[Αθ'—549]

Δωδωναίε: Εχαριστώ. Γράψε. Διεύθυνσις: (Αθ—481).

Διαπλασιακή Στέγη

[Αθ'—550]

Πρωτοπαίνοντας από μωρμένο Διαπλασκόμα, περιμένο τετραδιάκια από όλους-ες. Στείλατε πρώτοι. Δίσις: Μαχαράνη, Κωσταντά, 119, Βόλον.

[Αθ'—551]

Δημητρήνη ΜΑΣ. Στη γιορτούλα σου δέξου άπειρες εύχές ΜΑΣ.— Μερδότη Λεών (καθυστερημένη).

[Αθ'—552]

Αποτυχόν εις την κατάκτησην της γνώσεως του άμπελινού, έπιχερά την κατάκτησην του Διαπλασκόσου δια της άλληλογραφίας. Γράψατε: Θεοχάρην Κογιαντίη, μαθητήν Δουκίου 'Αρταν. Δόκτωρ Φάουσις

[Αθ'—553]

Λευκή Καρέλια. Για τη γιορτή σου τίς Λαίψ θερμές μας εύχές. — Μιχαήλ Στρογγάφ—'Οπαδός 'Αμερικανισμού (καθυστερημένη)

[Αθ'—554]

Γαρδάνια, σε χάσαμε. Τι γίνεται; Θερμή Πατριώτισσα, περιμένο γράμμα. ΖΟΖΕ ΜΟΧΙΚΑ

[Αθ'—555]

Παρακαλώμε τά Διαπλασκόπουλα των Χανίων, δια θάβηλαν να μέξ βοηθήσουν να γιορτάσομα κι' εδω τά εβηντάχρονα της Διαπλασεως, να δηλώσουν συμμετοχή μέχρι τέλους Νοεμβρίου, γράφοντα στη άδα Ασλέ Φανδρίδου, 'Ωλεον, Χανιά. Οι παλιές Διαπλασκόπουλας: ΜΕΛΟΘΑΝΑΘΗ, ΗΑΕΚΤΡΑ, ΥΒΟΝΝΗ Καί τό πωρινόΑΣΗΡΟ ΚΟΥΝΕΛΑΚΙ.

Τό πρόδιον καθήκον του καλού συνδρομητού είναι ή έγκαιρος άνανάωσις της συνδρομής του